

Celin

Havets hjerte av gull

Cato Thorsen

Celin – Havets hjerte av gull

Av Cato Thorsen

«Celin – Havets hjerte av gull» er et poetisk eventyr om kjærlighet, mot og vennskap – et tidløst møte mellom hav og land. I havets dyp lever Celin, en ung havfrue med et hjerte av rent gull. Hun er havets datter, kalt vannets kjærlighet, men hun lengter etter noe mer enn bølgene og stillheten. Når hun redder en prins fra en storm, forandres alt. Mellom dem vokser et bånd sterkere enn havets lover. For å møte ham igjen ofrer Celin stemmen sin og stiger opp på land.

Men kjærlighet mellom to verdener har en pris – og når havet begynner å kreve henne tilbake, må både Celin og prins Adrian velge hva ekte kjærlighet betyr. Gjennom vakre bilder, varme følelser og et snev av vemod, forteller boken om kraften i å elske uten frykt og om hjertet som fortsetter å slå, selv under bølgene. En magisk og stemningsfull fortelling for barn 9–12 år, fylt med undring, symbolikk og håp – perfekt for høytlesning, drømmer og stille stunder.

Havet lå stille som et sovende speil. Ingen vind rørte vannet, ingen bølge våget å puste.

Langt nede, der sollyset ble til dansende gullstøv, levde Celin — havfruen som ble kalt vannets kjærlighet. Hun var ikke som de andre havfolkene. Der de hadde kjølige hjerter av perlemor, bar Celin et hjerte av rent gull. Det lyste svakt gjennom huden hennes, som en liten sol som aldri sluknet. Når hun svømte gjennom korallhagene, fulgte fiskene etter henne, og sjøgresset bøyd seg som om det hilste. For hver gang hun lo, steg små bobler av lys opp mot overflaten — og der oppe, i menneskenes verden, sa de at det var stjernene som speilet seg i havet. Men det var ikke stjerner. Det var Celins latter. Hun var havkongens yngste datter, og den mest stille. Hun elsket å lytte. Til hvalenes sanger, til vinden som danset på bølgene, og til de gamle skjellene som hvisket historier om land og mennesker. De sa at menneskene hadde varme hjerter, og at deres kjærlighet kunne smelte is og stille stormer. Celin pleide å tenke: Hvordan føles det — å elske så sterkt at hjertet blir varmt? For i havet var kjærligheten annerledes. Den var stille, mild, og evig, som tidevannet selv. Men Celin lengtet etter noe mer. Hun visste bare ikke hva. En dag svømte hun opp til grensen der lyset ble sterkt og vannet begynte å smake av himmel. Hun stakk hodet over bølgene for første gang. Luften bet henne i kinnene — kald og fri. Fugler skrek over henne, og langt borte så hun noe som glitret mot horisonten. Et skip. Et skip med hvite seil som fanget vinden som vinger. Celin stirret. Hun hørte latter, musikk og sang. En stemme — klar, ung og fylt av glede — bar over vannet som et lys. Hun kjente hjertet sitt slå fortere, og hver gang stemmen steg, skinte gullyset i brystet hennes sterkere. Da forsto hun det. Stemmen hørte til et menneske — og ikke hvem som helst. Det var en prins, sønn av kongen i landet hvor solen aldri glemte å stå opp. Hun så ham stå ved rekka, blikket vendt mot havet, som om han søkte noe der ute. Og Celin, som aldri før hadde kjent frykt, gjemte seg bak en bølge. Hun turte ikke å vise seg, men hun kunne ikke se bort heller. Hun hørte hvordan de ropte hans navn: Prins Adrian. Et navn som smakte som sol på tungen. Den natten steg en storm opp — voldsom og svart. Bølgene slo som fjell, vinden skrek som tusen sjeler, og skipet ble kastet hit og dit som en leke. Celin svømte nærmere, hjertet hennes hamret som en tromme. Hun så ham falle. Prinsen, kastet over bord, forsvant i mørket. Da glemte hun alt hun hadde lært — om havets lover, om å holde avstand fra menneskene. Hun dykket etter ham, svømte mot det dype mørket, og grep tak i ham. Han var tung, kald, men fremdeles levende. Hun la hånden sin over brystet hans, og i det øyeblikket rørte hans hjerte ved hennes. Et lys

spredte seg mellom dem — varmt, som en soloppgang under vann. Da hun bar ham mot land, følte hun noe nytt, noe hun aldri hadde kjent før. Havet rundt henne var iskaldt, men inni henne var det som om gullhjertet brant. Hun la ham varsomt på stranden. Bølgene kysset føttene hans, og Celin strøk hånden over kinnet hans. Han pustet. Et lite sukk, som vinden over vann. Celin smilte. Hun hvisket stille: «Du har et hjerte som lyser. Jeg kan se det, selv i mørket.» Så trakk hun seg tilbake, før solen sto opp. For havets døtre måtte aldri la menneskene se dem. Men idet hun gled tilbake i bølgene, så hun at lyset fra hennes eget hjerte hang igjen på stranden — som et glimt av gull i sanden. Solen steg som et gyllent skip over horisonten. Vinden var mild, og sjøfuglene fløy i store buer over stranden. Midt blant tang og bleke skjell lå en ung mann med mørkt hår, våt av salt og sand. Prins Adrian våknet med en hoste, og sjøvann rant fra leppene hans. Han så seg rundt, forvirret. Skipet var borte. Stormen var borte. Men et sted i minnets tåke hørte han en stemme. Ikke menneskelig — ikke helt virkelig heller. Myk som bølgeklang, varm som lys i vann. En stemme som sang hans navn. Han satte seg opp. Sand klistret seg til klærne, og solen skinte som gull på huden hans. Da så han noe i sanden. En liten sten, gjennomsiktig, med et snev av glød — som om den hadde fanget sollyset. Han løftet den opp. Den glitret svakt, og i et øyeblikk syntes han å høre et hjerte slå der inne. «Merkelig ...» mumlet han. «Jeg burde være død.» Han så ut over havet, der bølgene danset dovent, som om ingenting hadde skjedd. Men han kunne ikke riste av seg følelsen av at noen hadde vært der. Noen som hadde reddet ham. Nede i dypet satt Celin ved kanten av en klippe av blå korall. Hun holdt hendene sine tett mot brystet. Hjertet hennes glødet svakere i dag. Det gjorde alltid det når hun kom for nær solen. Men hun tenkte ikke på det. Hun tenkte bare på ham. Prinsen. Han som hadde sett på havet med øyne som om han forsto det. Hun lukket øynene og så for seg ansiktet hans, håret som danset i vannet, og smilet — selv mens stormen raste. Hun visste ikke hvorfor hun ikke kunne glemme det. Havfruer glemmer lett. Det er slik de overlever. Men Celin husket. Hvert pust, hvert lysglimt, hvert slag av hans hjerte mot hennes. Oppe på slottet ved klippen vendte prins Adrian tilbake. Kongen og hoffet gråt av lettelse, og alle kalte det et mirakel. Men i nettene etterpå sov han ikke. Han gikk til stranden alene, natt etter natt, og så utover havet. Han snakket til bølgene, som om de kunne høre. «Jeg vet du er der,» sa han. «Du som reddet meg.» Han begynte å høre sangen igjen. Ikke høyt, men som et ekko i vinden, som om havet bar på en hemmelighet. Tonene kom når månen sto høy, og vannet lå speilblankt. Det var en sang uten ord, men den fylte hjertet hans med ro og varme. Celin visste at hun ikke burde synge. Havets regler var klare: ingen stemmer måtte nå

overflaten. Men når hun tenkte på prinsen, flommet melodien ut av henne som strømmen fra en kilde. Hun sang uten ord, og havet bar tonene som perler opp mot himmelen. Hun så ham fra avstand — stående på stranden, alene i måneskinnet. Hun ville rope, men hun kunne ikke. Mennesker og havfolk hørte til hver sin verden. Og verdenen hennes var stor, kald og bundet av gamle løfter. En natt kom hennes eldste søster, Narelle, svømmende. Hun hadde hår som mørkt sjøgress og øyne som blå is. «Du synger for et menneske,» sa hun. «Jeg hørte deg. Hele havet hørte deg.» Celin senket blikket. «Han reddet meg også, søster. Da jeg reddet ham.» Narelle ristet på hodet. «Mennesker bringer bare sorg. Har du glemt hva mor fortalte? Vannet elsker ikke dem som går på land.» «Men han hadde lys i seg,» hvisket Celin. «Som om havet hadde lagt solen i hjertet hans.» Søsteren svarte stille: «Da må du velge, Celin. Enten havet — eller solen. Du kan ikke elske begge.» Så svømte Narelle bort, og vannet ble stille igjen. Celin stirret opp mot overflaten. Lyset fra månen speilet seg som sølv på bølgene. Hun la hånden mot hjertet sitt, og kjente hvordan det glødet — svakt, men uavbrutt. Hun visste at hun var annerledes. Hun hadde alltid vært det. Mens søstrene hennes var laget av vann og perlemor, bar hun gull i blodet. Kanskje var det derfor havet kalte henne vannets kjærlighet. For hun elsket alt som levde — fiskene, bølgene, vinden ... og nå, et menneske. På stranden, langt over henne, tok Adrian igjen den lille glitrende stenen frem. Den var varm nå, som om den pustet. Han holdt den opp mot månen og hvisket: «Hvis du virkelig finnes ... syng for meg igjen.» Og nede i dypet, langt under ham, svarte Celin med en eneste, myk tone. Så svak at bare han kunne høre den. Et løfte, båret av vann og drømmer. Hav og land møttes i et øyeblikk uten tid. Og slik begynte søken etter den stemmen som ikke hørte til på land — men i hjertet. Dagene gikk, men stillheten mellom himmel og hav var ikke som før. Noe hadde endret seg. Noe nytt, varmt og farlig, fløt i bølgene. Celin kjente det først. Når hun svømte gjennom korallhagene, fulgte ikke fiskene lenger etter henne. De gjemte seg, som om de visste at noe var på vei. Selv havet virket urolig — det pustet tungt, og hver strøm bar en hvisken: «Stormen kommer. Stormen som prøver hjertene.» Men Celin hørte ikke vinden, bare sitt eget hjerte. Hun kunne ikke slutte å tenke på prins Adrian. Hver natt svømte hun opp til overflaten, der månen lå som et perlemorskjell på himmelen. Hun ventet. Hun håpet. Hun sang, lavt nok til at bare han kunne høre. Og der, på stranden, sto han. Han sto der hver natt, som om han ventet på en stemme han aldri hadde sett ansiktet til. Noen ganger løftet han hånden, som om han ville ta på lyset som danset på bølgene. Celin rørte vannet, og små glimt av gull steg opp rundt ham. Hun smilte. For første gang føltes havet ikke så uendelig. Det føltes nært. Varmt. Som om det hadde

fått et hjerte — hans hjerte. Men i dypet våknet de gamle kreftene. Der mørket var tykkest, der sjøgresset aldri danset, bodde Tiranya, havheksen. Hun var gammel som strømmen selv, og øynene hennes var som to svarte perler uten glans. Hun visste når noen brøt havets lover — og Celin hadde brutt dem alle. Tiranya lot stemmen sin flyte gjennom vannet, som et sukk som kunne fryse blod. «Hvem synger for menneskene?» Celin følte kulden i vannet da stemmen nådde henne. Hun snudde seg, og der sto heksen — i skyggen av en klippe, med hår som tang og fingre lange som sjøstjerner. «Jeg gjorde ingen skade,» sa Celin. «Jeg sang bare for vinden.» Tiranya smilte, og smilet var skarpt. «Vinden bærer ikke kjærlighet, barn. Bare bølger gjør det. Og bølgene bærer dine hemmeligheter rett til meg.» Celin tok et steg tilbake. «Jeg reddet et menneske. Jeg kunne ikke la ham dø.» «Å, jeg vet,» sa Tiranya. «Kjærligheten gjør tåper av selv gullhjerter. Men hør meg, Celin — stormen som kommer, vil kreve mer enn sang. Havet straffer den som gir sitt hjerte til land.» Celin kjente frykten, men hun kjente også noe sterkere. «Så får havet straffe meg da,» sa hun stille. «For jeg kan ikke slutte å elske ham.» Tiranya så på henne lenge, og for et øyeblikk syntes mørket å smile. «Da vil du trenge dette,» sa hun, og rakte frem en liten skjellperle, mørk som natt. «Et løfte fra dypet. Hvis stormen tar ham igjen, kan du bruke dette. Det vil gi deg kraft til å redde ham — men bare én gang. Og prisen ... vil du ikke vite før etterpå.» Celin tok imot perlen. Den var kald som is, men i hånden hennes begynte den å gløde svakt, som om den kjente hjertet hennes. Hun nikket. «Jeg vil bære prisen.» Den kvelden steg stormen opp igjen. Ikke som den første, men verre. Himmelen mørknet, og havet slo som tusen rasende trommer. Celin svømte opp mot overflaten, der bølgene allerede kastet skum i vinden. I det fjerne så hun seil — skipet fra kongeriket. Og på dekket, midt i stormen, sto prins Adrian. Han klamret seg til masten, ropte til mennene sine, men vinden stjal ordene. Han burde ha søkt ly, men han ble stående, som om han hørte noe. En sang, kanskje. En stemme i vinden. Celin skrek under vannet. «Nei! Ikke igjen!» Hun grep perlen Tiranya hadde gitt henne, og den ble varm i hånden hennes. Lyset fra hjertet hennes og perlen blandet seg — gull og mørke i ett. Hun svømte som en lynstråle mot skipet. Vannet skar rundt henne, vinden kuttet kinnene hennes, men hun stoppet ikke. Da hun nådde ham, kastet bølgene ham over rekka igjen. Hun fanget ham før han sank. Han var bevisstløs, men fremdeles pustende. Hun trykket perlen mot brystet hans, og mørket løste seg opp i et mykt lys. Rundt dem ble stormen stille. Bare et øyeblikk, men nok til at de svedde i ro. Celin så på ham. Han lå der, i hennes armer, som om verden endelig hadde blitt stille for begge. Hun la pannen mot hans og hvisket: «Du skal leve, prins av solen. For hjertet ditt har rørt ved mitt, og ingen storm

er sterkere enn det.» Så bar hun ham igjen til stranden. Men da hun reiste seg fra vannet, kjente hun smerten. Noe var annerledes. Hjertet hennes, som hadde glødet av gull, blinket svakt. Som en sol som mister sin siste gnist. Perlen hadde reddet ham — men tatt noe fra henne. Hun kunne ikke lenger høre havets sang. Stillheten la seg rundt henne som et teppe. Hun så på prinsen, trygg på stranden, og hvisket med en stemme som nesten ikke fantes: «Om du hører meg, husk dette — kjærligheten har alltid en pris, men den er aldri forgjeves.» Så sank hun stille tilbake i havet. Og i det fjerne, langt under bølgene, våknet noe i Celin. Ikke frykt, ikke anger — men et løfte. Et løfte om at kjærligheten mellom hav og land ennå ikke var over. Morgenen etter stormen var stille. Alt lå badet i et gyllent lys, som om solen selv hadde bestemt seg for å begynne på nytt. Havet sov, mykt og fredelig, og på stranden lå prins Adrian. Han pustet. Langsomt. Dypt. Som om hver bølge pustet sammen med ham. Da han åpnet øynene, var alt hvitt av sol. Han så sand, tang, og skjell som glitret som små stjerner. Men det var ikke alt. På brystet hans, der hjertet slo, lå noe som ikke hadde vært der før — en liten perle, lysende av gull. Han tok den opp. Den var varm. Og i et øyeblikk hørte han en sang. Bare et glimt av melodi, som om bølgene hvisket den mens de trakk seg tilbake. «Celin ...» Navnet kom som et pust i vinden, og Adrian satte seg opp. Han så utover havet, som om det kunne svare. Men alt han hørte, var stillhet. På slottet snakket alle om mirakelet. At prinsen hadde overlevd enda en storm, selv da skipet gikk tapt. Kongen kalte det skjebnens hånd, og hoffet takket gudene. Men Adrian visste at det ikke var skjebnen. Det var noe annet. Han husket vannet, lyset, og et ansikt han nesten kunne se. Et par øyne, som glitret som gull under havet. Han prøvde å fortelle det til faren, men kongen lo mildt. «Havet spiller oss ofte drømmer, sønn. Stormen kan få hvem som helst til å se engler i bølgene.» Men Adrian svarte stille: «Dette var ingen drøm.» Hver kveld gikk han til stranden igjen. Han satt der, lyttet, og ventet. Noen ganger følte han en varm vind blåse over ansiktet sitt, som om noen strøk ham varsomt. Andre ganger så han lyset danse under vannflaten, som gulltråder mellom bølgene. Og da visste han: hun var der. Hun, som hadde reddet ham — to ganger. Han visste ikke hva hun het, men hjertet hans gjorde det. Celin... hvisket det i takt med bølgene. Nede i dypet lå Celin i havblomstenes seng. Hun var svak. Etter at hun brukte perlen, hadde alt blitt stille rundt henne. Hun kunne ikke lenger høre hvalenes sang eller bølgene som pleide å hviske. Hun hadde gitt fra seg stemmen sin. Det var prisen. Men selv uten lyd hørte hun ham. Ikke med ørene — men med hjertet. Hver gang han gikk til stranden, kjente hun hjertet hans slå, langt der oppe i den andre verdenen. Søstrene hennes holdt seg unna. De sa at havet nå hvisket Celins navn

med sorg. Men havheksen, Tiranya, visste bedre. Hun sto i mørket og lo lavt for seg selv. «Hun har mistet stemmen, men ikke håpet. Det er farligere enn noen sang.» En natt, da månen var tynn som et sølvbånd, svømte Celin opp igjen. Hun holdt seg skjult mellom tang og bølger, men blikket hennes fant ham likevel. Der sto han, på stranden, i måneskinnet. Han så ut som han ventet, som om han visste hun var der. Han la hånden mot hjertet sitt, og i det øyeblikket lyste gullperlen han bar — den hun hadde etterlatt seg. Celin svelget hardt. Hun ville rope, men det kom ingen lyd. Bare et svakt lys i vannet — hjertet hennes som svarte. Han så det. Han gikk nærmere, til vannet nådde føttene hans. Han smilte, og sa lavt, som om han snakket til en venn: «Jeg vet du er der. Jeg vet du reddet meg. Og jeg skal finne deg — uansett hvor dypt du skjuler deg.» Celin kjente varmen spre seg i brystet. Han husket henne. Han trodde på henne. Det var mer enn hun hadde håpet. Hun la hånden mot vannflaten. En liten bølge løftet seg og formet et hjerte av skum. Han lo stille og strøk over det med fingrene. For et øyeblikk møttes de — ikke i kropp, men i sjel. Land og hav, hjerte mot hjerte. Men mørket vokter på dem. Langt ute i havet rørte skyggene seg. Tiranya visste at mennesket og havfruen nå delte noe som ikke kunne brytes lett. Hun så mot horisonten og hvisket: «Så, gullhjertet brenner fortsatt ... Da får vi se om det tåler ilden fra to verdener.» Og slik endte den stille tiden. For kjærligheten mellom Celin og Adrian var ikke lenger en hemmelighet i havet — men en flamme som selv stormene nå merket. Snart skulle både land og vann lære hva det virkelig betydde å bære et hjerte av gull. Havet lå tungt den natten. Ingen stjerner speilet seg i vannet, og vinden holdt pusten. Selv bølgene virket redde. Celin satt på en stein i korallhagen, med hendene foldet mot brystet. Hun hadde mistet stemmen, men ikke sangen i hjertet. Lyset i henne brant svakere nå, men det var fortsatt der — et lite glimt av gull som nektet å slukne. Hun tenkte på prins Adrian. På hvordan han så mot havet hver kveld, som om han ventet på henne. Hun ville være nær ham. Ikke bare se ham gjennom vannets slør. Hun ville gå ved siden av ham, kjenne sanden under føttene, høre ham snakke uten at vinden måtte oversette ordene. Men det var umulig. For havfolk tilhørte havet. Og mennesker tilhørte jorden. Det var da hun hørte stemmen igjen. Lav og hviskende, som mørk strøm i dypet. «Så du drømmer om land, barn av gull?» Celin snudde seg. Mellom sjøgress og skygger steg Tiranya, havheksen, frem. Øynene hennes glødde som glødende kull, og i hånden bar hun en stav laget av vridde korall og rav. Celin nikket stille. Hun kunne ikke svare med ord, men hun la hånden over hjertet sitt, og lyset derfra skinte svakt i vannet. «Jeg kjenner det,» sa Tiranya. «Kjærligheten. Den søte, skjøre varmen du bærer. Den som får selv havet til å hviske navnet hans.» Celin så på henne med tårer som blandet seg med

saltvannet. Tiranya lo mykt, som en bølge som bryter mot stein. «Du vet at kjærlighet mellom vann og jord aldri varer. Havet vil kreve deg tilbake før du kan fylle et liv på land.» Celin la håndflatene sammen og så bedende på henne. «Du vil ha ben,» sa heksen langsomt. «Du vil gå på land, danse på sand, og møte prinsen som fyller hjertet ditt. Men du vet vel at alt som får, må gi. Og alt som gir, mister noe.» Hun sirklet rundt Celin, mens vannet ble mørkere. «Jeg kan gi deg ben, vakre gullhjerte. Jeg kan gi deg et liv blant menneskene. Men du må ofre stemmen din — for godt. Og hver gang du går, vil det føles som om du trår på skarpe skjell. Hvis han elsker deg tilbake, vil du få sjel som et menneske, og leve blant dem. Men hvis han elsker en annen, vil du vende tilbake til skummet — og forsvinne som en drøm i bølgene.» Celin skalv. Hun hadde allerede mistet stemmen — og likevel var det mer hun kunne miste. Men hun visste også at hun ikke kunne leve et liv der hun aldri kunne røre ham, aldri se solen sammen med ham. Hun skrev med fingertuppen på sandbunnen: Jeg velger kjærligheten. Tiranya så på ordene, og et lite smil gled over ansiktet hennes. «Som jeg visste du ville,» sa hun. «Havets døtre lærer aldri. Men kanskje du vil lære menneskenes språk — hjertet.» Hun løftet staven sin, og vannet rundt dem begynte å lyse. Tang og sjøstjerner danset som om de fryktet å se hva som kom. «Drikk dette, gullhjerte,» sa heksen, og fra staven strømmet en dråpe mørk væske — blank som blekk, glitrende som natt. «Når du våkner, vil du ha ben. Men husk: hver bølge vil savne deg. Hver fisk vil tie når du går. Du vil aldri mer høre havets sang.» Celin tok imot dråpen uten å nøle. Hun førte den til leppene, og smaken var salt og søt på én gang. Et øyeblikk ble alt mørkt — og så, plutselig, lys. Hun våknet på stranden, i soloppgangen. Vannet slo mykt rundt henne, og hun kjente kulden av sand under kroppen. Hun så ned — og gispet lydløst. Føtter. To ben, bleke som skjell, og vakre som en drøm. Hun løftet seg sakte, og tok sitt første steg. Skarpt, ja — som om hun gikk på glass, men også fylt av undring. Hun sto. Hun, havets datter, sto på land. Bak henne slo bølgene. Hun snudde seg, og for første gang så hun havet ovenfra, som en fremmed venn hun måtte forlate. Hjertet hennes glødet svakt, som om det sa farvel. Da hørte hun rop. Stemmer fra mennesker. Hun snudde seg, og der — i lyset fra den nye dagen — kom prins Adrian løpende mot henne. Han så henne, og stoppet, som om han hadde sett et mirakel. Hun sto der, stille og lys som en morgenstjerne, med hår som tang og øyne som hav. Han tok et skritt nærmere. «Du ... det er deg. Jeg drømte om deg.» Hun kunne ikke svare. Hun bare smilte, og la hånden sin mot hjertet. Han gjorde det samme. To hjerter, ett av gull, ett av menneske — og for et øyeblikk slo de i takt. Han tok jakken av seg og la den rundt henne. «Kom,» sa han mildt. «Jeg skal ta deg med hjem. Du er trygg nå.» Celin så

tilbake mot havet én siste gang. Vinden strøk håret hennes, som om bølgene vinket farvel. Hun visste at hun aldri mer kunne vende tilbake. Men hun visste også — dette var begynnelsen. Og slik steg Celin, havets hjerte av gull, opp av dypet og inn i menneskenes verden. Hun hadde gitt fra seg stemmen, men funnet en ny — i blikket, i stillheten, i kjærligheten som nå skulle settes på prøve. For kjærligheten mellom hav og land hadde bare så vidt begynt å puste. Morgenen var mild. Solen glitret i dråpene som perler, og vinden luktet av blomster og salt. Celin våknet i et mykt rom fylt med lys. Hun lå i en seng av lin og dun — noe hun aldri hadde kjent før. Veggene var av stein, men vinduene var åpne mot havet. Hun hørte fugler synge. Ikke hvaler, ikke bølger — men fugler, små som skjell, som fylte luften med liv. Hun reiste seg forsiktig, og føttene møtte gulvet. Det stakk, ja, men hun smilte likevel. For hun sto. Hun var menneske — eller nesten. Døren åpnet seg, og inn kom prins Adrian. Han bar et brett med mat — brød, frukt, og vann som glitret i en krystallkopp. Da han så at hun var våken, lyste ansiktet hans opp. «Du er her,» sa han mykt. «Jeg var redd du bare var en drøm.» Hun smilte og nikket. Hun prøvde å si navnet sitt, men det kom ingen lyd. Bare en svak, gyllen glød fra brystet hennes — hjertet som svarte for henne. Adrian så det. Han trakk pusten og rørte ikke på seg på lenge. «Hjertet ditt ... det lyser.» Hun la hånden over det, sjenert, og så ned. «Det er vakkert,» sa han fort. «Jeg mente ikke ... jeg bare ...» Han smilte hjelpeløst, og begge lo stille — hun uten lyd, han uten ord. De gikk ut sammen. Slottet lå på en klippe over havet, omgitt av enger og blomster som bøyd seg i vinden. Celin gikk barbeint i gresset. Det kilte føttene, men hun likte det. Hun så alt — sommerfugler, steiner, regnbuen i en dråpe vann. Verden var større enn hun hadde trodd. Adrian så på henne, og for første gang følte han en stillhet som ikke var tom. Hun snakket ikke, men han hørte henne likevel — i blikket hennes, i måten hun så på verden som om alt var nytt og hellig. Dager ble til uker. Folk i kongeriket begynte å hviske om jenta med de gyldne øynene og hjertet som skinte. Hun ble kalt havets datter, men ingen visste hvem hun egentlig var. Bare Adrian holdt hemmeligheten nær sitt eget bryst. Han tok henne med til markeder, til hager, til elver. Hun lo uten lyd, danset uten musikk, men alle som så henne, ble stille. For det var noe ved henne — en ro, en varme, som fikk selv de hardeste hjerter til å mykne. Men hver kveld, når solen sank i havet, sto Celin på klippen og så utover. Hun la hånden mot brystet og kjente hjertet slå svakt, som om det svarte på bølgene langt der ute. Hun savnet havet. Ikke kulden, ikke stillheten, men sangen — rytmen, stemmen som engang fylte henne. Hun visste hun aldri mer ville høre den. Men i vinden syntes hun noen ganger å høre et pust. Et ekko fra dypet. «Celin ...» Hun lukket øynene, og et øyeblikk kjente hun saltvann mot kinnet

— som en tåre fra havet selv. En dag tok Adrian henne med til kongens hage, der en liten innsjø speilet himmelen. Han bøyde seg og sa: «Jeg har bedt hoffets lærde undersøke perlen du hadde. Den gløder fortsatt. De sier den ikke er av denne verden.» Han så på henne, som om han ventet at hun skulle forklare. Men Celin bare smilte mildt, og tok hånden hans. Hun dypet den i vannet. I speilet av vann glødte perlen — og hjertet hennes svarte, med et varmt, gyllent lys. Adrian så på henne, og visste. «Du kom fra havet,» sa han lavt. Hun nikket. Han tok et steg tilbake, forbløffet, men ikke redd. «Da er du den jeg har drømt om,» hvisket han. «Hun som sang i stormen.» Hun nikket igjen, og tårer gled som små perler nedover kinnene. Han rørte ved hånden hennes. «Jeg vet ikke hvordan du kom hit,» sa han, «men jeg lover deg — du er trygg. Jeg skal aldri la noe skade deg.» Celin smilte. Men inni henne visste hun at løfter på land var som bølger — vakre, men flyktige. Havet glemmer aldri den det har elsket. Og det hun hadde forlatt, begynte å huske henne. Den natten blåste en ny vind. Månen var rød, og vannet nedenfor klippen rørte på seg som i uro. Langt nede, i mørket, åpnet havheksen Tiranya øynene igjen. «Så hun går blant dem nå,» hvisket hun. «Men hvor lenge vil havets hjerte slå på land før det sprekker?» Hun løftet hånden, og vannet svarte. Skygger begynte å stige opp fra dypet. Sjøgresset vred seg som fingre, og strømmer samlet seg til noe som lignet en storm. «Hun trodde kjærlighet var gave,» sa heksen kaldt. «Men kjærlighet er strøm — og strømmen vender alltid hjem.» Og mens Adrian sov fredelig i slottet, sto Celin våken ved vinduet. Hun så havet mørkne under månen. En bølge, høyere enn alle andre, reiste seg langt der ute. Og et svakt ekko nådde henne, ikke som sang — men som advarsel. «Celin ... kom hjem ... før havet krever deg.» Hun la hånden mot brystet, og hjertet hennes glødte — men nå flimret lyset. Som en flamme i vinden. Hun visste at tiden hun hadde fått, ikke var evig. Men hun hvisket stille, uten lyd, men med hele sjelen: Jeg vil bli. For ham. For kjærligheten. Og havet svarte med stillhet. Dager og netter gled forbi som skinnende perler på en tråd. For hvert lys som falt på slottets murer, for hver bølge som kysset stranden, ble båndet mellom Celin og Adrian sterkere. Han lærte henne menneskenes verden — blomstenes navn, stjernene, og hvordan man danser i måneskinn uten musikk. Hun lærte ham stillhet. Hvordan man kunne høre vinden uten å lytte, og hvordan hjertet kunne tale høyere enn stemmen. De to var forskjellige som hav og himmel, men sammen ble de ett. En morgen gikk de gjennom hagen. Rosenbuskene stod i full blomst, og sollyset lekte i vannfontenen. Adrian plukket en rose og rakte den til henne. «For deg,» sa han mykt. «Den er vakker, men ikke så vakker som havet — og havet er ikke så vakkert som deg.» Celin tok rosen og presset den mot hjertet sitt. Der, i brystet, glødte lyset hennes varmere

enn noensinne. Hun ønsket å svare, men det kom bare stillhet. I stedet tok hun hånden hans og la den mot brystet sitt. Han kjente det. Et pulserende, varmt lys — som liv, som kjærlighet selv. «Jeg føler deg,» sa han stille. «Som om du er laget av sol og vann på samme tid.» Hun smilte, og i øynene hennes glitret havet. Men under roen vokste noe. Hver kveld, når hun lå våken, kjente hun hjertet flimre svakt. Som om lyset i henne var i ferd med å brenne for sterkt. Hun prøvde å skjule det for Adrian. Hun smilte, danset, levde som et menneske. Men noen ganger, når han snudde seg bort, så hun hvordan huden langs armene hennes glitret av salt — små perler av havvann som steg fra huden som tårer. Hun visste hva det betydde. Havet begynte å kalle. En kveld satt de på klippen sammen. Solen gikk ned, og alt badet i gull. Adrian så utover og sa: «Jeg har alltid følt meg hjemme ved havet. Men nå vet jeg hvorfor. Det var fordi du var der, selv før jeg møtte deg.» Celin så på ham, og tårer presset på. Hun ønsket å fortelle ham alt — om havheksen, om prisen, om hva som ville skje om han en dag elsket en annen. Men uten stemme kunne hun ikke forklare. Hun kunne bare håpe at han ville forstå. Hun tok opp en pinne og tegnet i sanden mellom dem. Et hjerte. Inni hjertet tegnet hun en bølge, og over bølgen — en sol. Adrian så på tegningen lenge. Så løftet han blikket og hvisket: «Du er havet, og jeg er solen. Og selv om solen går ned, vender den alltid tilbake. Jeg lover deg — jeg vil aldri elske noen annen.» Da la Celin hodet mot skulderen hans. Og for første gang siden hun ble menneske, følte hun seg helt. Men havet hørte løftet hans. Og havet vet at intet på land varer evig. Dagen etter kom budbringere til slottet. En ung kvinne fra nabolandet, prinsesse Lira, hadde kommet med sin far for å besøke kongen. Hun var vakker, vennlig og lærte Adrian å spille på harpe og le. Celin så det. Hun smilte, men inni seg kjente hun en skygge vokse. Hun var ikke misunnelig — for kjærlighet er ikke sjalusi — men redd. Redd for løftet. For hva som skjer når løfter brytes. Om natten drømte hun om havet. Ikke varmt, men kaldt og mørkt. Hun hørte Tiranyas stemme i dypet: «Kjærlighetens lys er vakkert, Celin. Men når solen vender seg mot en annen, vil havet kreve sitt gull tilbake.» Hun våknet med et rykk, hjertet brennende. Hun løp ut på balkongen, og vinden slo kaldt mot huden hennes. Nede på stranden så hun bølgene vokse — høyere, mørkere. Som om havet pustet i uro. Hun holdt seg fast i rekkverket og hvisket lydløst: Ikke ennå. La meg bli litt til. Men vinden svarte med et sukk. Neste dag holdt kongen en fest for de kongelige gjestene. Musikken fylte hallen, og latter blandet seg med klirr av krystall. Celin sto ved siden av Adrian, kledd i en kjole så lys at den minnet om måneskinn. Hun danset med ham, og alle stoppet for å se. Ingen hadde noensinne sett noe vakrere — hvordan de to beveget seg, som bølge og strand. Men da musikken stanset,

kjente Celin noe. Hjertet hennes glødet voldsomt, som om det ville sprengte seg fri. Hun snudde seg mot vinduet og så ut. Ute, under månen, rørte havet på seg igjen. Hun så det — en skygge i vannet, en mørk sirkel som pulserte. Havet kalte henne. Adrian la hånden på skulderen hennes. «Er du okay?» Hun nikket. Men lyset i brystet blinket igjen, svakt og ustødig. Senere den natten gikk hun alene til stranden. Hun satte seg i sanden, og tårene rant stille. De ble til små gullperler i vannet. «Hva gjør jeg nå ...?» tenkte hun, men ingen kunne høre. «Jeg elsker ham, men jeg hører havet rope navnet mitt ...» Da så hun plutselig et lys i vannet. En mørk, skinnende perle — Tiranyas øye — steg opp og ble liggende foran henne i bølgene. En stemme fra dypet lød: «Det finnes bare én måte å bli menneske helt på, Celin. Han må gi deg sitt hjerte frivillig. Uten løfte. Uten magi. Bare kjærlighet.» Celin løftet hånden mot lyset, men det forsvant. Hun ble sittende lenge. Til solen sto opp, og himmelen ble rosa. Da reiste hun seg, svaiende, men fast bestemt. Hun skulle ikke la havet vinne. Hun skulle bli — ikke som en drøm, men som menneske. For kjærlighetens skyld. Og langt der ute, i dypet, begynte stormen å samle seg igjen. For selv havet kunne ikke tie når et gullhjerte nektet å vende hjem. Solen hadde sluttet å skinne like sterkt. Dagene var fremdeles lyse, men det lå noe i luften — en stillhet som ikke var fredelig, men ventende. Som når havet trekker pusten før en storm. Celin merket det først. Fuglene sang ikke om morgenen lenger. Blomstene på marken hang tungt, selv uten regn. Og når hun gikk ned til stranden, var vannet mørkere enn før — nesten svart, som om det skjulte noe under overflaten. Hun visste hva det betydde. Havet begynte å huske henne. På slottet prøvde Adrian å late som alt var som før. Han lo med gjestene, red ut med soldatene, og spilte musikk med prinsesse Lira. Men hver gang han så Celin, ble alt annet stille. Han forsto ikke hva som var i ferd med å skje, men han så hvordan lyset i henne blafret — svakere for hver dag. En kveld fant han henne på balkongen, med hånden over hjertet. Hun så blek ut, og blikket hennes var fjernt, som om hun lyttet til noe ingen andre kunne høre. «Celin,» sa han lavt. «Du må fortelle meg hva som plager deg.» Hun ristet på hodet. Hun ville svare, men stemmen hennes var borte. Hun tok hånden hans og la den på brystet sitt. Han kjente pulsen — svak, men glødende. «Det brenner i deg,» sa han. «Som om hjertet ditt kjemper mot noe.» Hun så på ham med øyne fulle av tårer og frykt. Hun tegnet med fingertuppen på bordet

mellom dem: + = Han forsto ikke først, men da gikk det opp for ham: Havet og hjertet — i strid. Den natten slo stormen til. Skyer samlet seg raskt, mørke

som blekk, og vinden ulte som tusen stemmer. Bølgene reiste seg og slo mot klippene som om de ville rive landet i stykker. Folkene i byen løp til templene for å be. Men Celin sto på balkongen, stille, med hånden presset mot brystet. Hun så hvordan havet glødde under lynt — blått, grønt, svart. Og midt i alt skimtet hun noe: Et ansikt i bølgene. Havheksen Tiranya. «Celin!» ropte heksen med en stemme som var både vind og vann. «Du tok fra meg en datter av havet, og du gav ditt gull til land. Nå vil havet ha sitt tilbake!» Celin ristet på hodet, tårene rant som regn. Hun løftet hånden, som om hun ba. «Du kan ikke be, gullhjerter,» sa Tiranya. «Du kan bare betale. Du vet prisen. Kjærlighet er aldri gratis — ikke mellom hav og himmel.» Et lyn rev over himmelen, og et bølgetroll steg opp fra vannet — en skyggeform av salt og skum, med øyne som glødende rav. Det begynte å gå mot stranden, langsomt, men uunngåelig. Adrian stormet inn på balkongen. «Celin! Kom bort fra kanten!» Hun snudde seg, og i det øyeblikket slo vinden gjennom rommet som et rop. Hun tok et skritt bakover, men han nådde henne og grep hånden hennes. «Ikke vær redd!» ropte han. «Jeg slipper deg ikke!» Hun så på ham, og hjertet hennes glødde — et sterkt, klart gulllys som skinte gjennom stormen. Det lyste så sterkt at selv skyggene fra havet trakk seg tilbake et øyeblikk. Men Tiranyas stemme lød igjen, mørk og kald: «Hvis du blir på land, vil havet dø. Hvis du vender tilbake, vil hjertet ditt dø. Velg, Celin! Hvem elsker du mest — ham eller havet som skapte deg?» Celin skalv. Hun så på Adrian — hans øyne, varme og redde, men fulle av tro. Så så hun ut mot havet, som hadde elsket henne siden hun ble født. Hun visste svaret. Men hun visste også prisen. Hun snudde seg mot Adrian og la hånden på kinnet hans. Han holdt henne fast, som om han kunne stoppe vinden med bare viljen. Hun lente pannen sin mot hans. Et gyllent lys spredte seg mellom dem — rolig, sterkt, vakkert. «Celin ...» hvisket han. «Jeg trenger deg. Jeg elsker deg.» Og selv uten stemme svarte hun, med et lys så rent at vinden stanset for et øyeblikk. Men havet lar seg ikke tie. Med ett steg tilbake var hun borte — bølgen slo opp over klippen og trakk henne med seg. Adrian ropte etter henne, kastet seg frem, men vannet lukket seg, og han ble stående alene i regnet. Bare én ting ble igjen i sanden under klippen: En perle. Gyllen og varm, som et lite hjerte som fremdeles slo. Han sank på kne og løftet den opp. Han kjente igjen lyset. «Celin ...» hvisket han. «Jeg finner deg. Jeg sverger det.» Og ute i havet, langt under bølgene, åpnet Celin øynene igjen. Mørket var rundt henne, kaldt og tungt. Men hjertet hennes glødde — svakt, men levende. For kjærlighet, selv i havets dyp, kan aldri helt drukne. Havet var mørkt som natten selv. Bølgene rullet stille nå, som om de hvilte etter stormen, men under overflaten var alt i bevegelse. Skygger gled mellom tang og koraller, og langt nede, på bunnen der lyset

aldri rakk, lå Celin — stille, som om hun sov. Men hjertet hennes slo. Svakt, som en siste bølge mot stranden. Rundt henne svevde minnene: Adrian som lo i sollyset, hans hånd mot hennes, hans løfter hvisket i vinden. Hun smilte, selv der i mørket. Kjærligheten hennes var ikke borte. Den var lys, selv når alt annet var skygge. Men hun visste også — havet hadde vunnet. Hun hadde trosset det, og nå krevde det sitt. Langt over henne, på land, lette prins Adrian. Han red dag og natt langs kysten, spurte fiskere, seilere, gamle kvinner i små hytter om de hadde sett henne. Men alle ristet på hodet. En natt, da han sto alene på stranden, kastet han perlen i vannet og ropte: «Hvis du kan høre meg, Celin, ta hjertet mitt! Jeg trenger ikke det hvis du ikke er her!» Vinden svarte med stillhet. Så, plutselig, lyste vannet foran ham. Et lys steg opp — gyllent, varmt, og kjent. Han tok et skritt frem, og lyset formet seg til en skikkelse — svakt gjennomsiktig, men uendelig vakker. Det var henne. Celin. Hun kunne ikke tale, men hun rakte hånden mot ham. Han løp mot vannet, men bølgene stoppet ham, som usynlige hender. «Jeg skal komme til deg!» ropte han. Hun ristet på hodet, og tårer av lys falt fra øynene hennes. De ble til små gullstjerner på vannet. Hun tegnet med fingertuppen på luften: Nei. Ikke kom. Havet tar alt. Han forsto. Men han brydde seg ikke. «Så la det ta meg!» sa han. «Hvis det er prisen for deg, så er det verdt det!» Da ristet havet. Lynet glitret over himmelen, og vinden skrek som tusen stemmer. Mellom bølgene steg Tiranya, havheksen, frem igjen. «Så! Kjærlighetens tåper møtes igjen,» sa hun, og latteren hennes fikk sjøen til å koke. «Et gullhjerter og et menneskehjerter — to flammer som prøver å lyse i vann. Men havet er mørkt, mine små. Mørkt og sultent.» Hun vendte seg mot Adrian. «Hun har allerede gitt alt for deg. Hun ble menneske. Hun mistet stemmen. Nå ligger hun mellom verdener, og snart er hun borte. Men kanskje ... du kan redde henne.» Han så opp, desperat. «Hva må jeg gjøre?» «Du må gi henne ditt hjerte,» svarte heksen rolig. «Bokstavelig. Ett hjerte for ett. Ditt skal slå i henne, og hennes lys skal dø i deg. Du vil aldri mer se sol eller stjerner. Du vil leve — men som havets sønn. Er du villig til det?» Celin ristet på hodet, tårer i øynene. Hun prøvde å skrike, men ingen lyd kom. Hun løp mot ham, men heksen løftet hånden og vannet steg som en vegg mellom dem. Adrian så på henne. Han så frykten, men også kjærligheten. Og han smilte — et stille, rolig smil. «Celin, du reddet meg to ganger. Nå er det min tur.» Han tok et skritt frem. Hjertet i brystet hans glødet, og i samme øyeblikk ble himmelen stille. «Jeg velger deg,» sa han. «Ikke fordi jeg må, men fordi jeg vil.» Han presset hånden mot vannet, og lyset fra hjertet hans flommet ut som sollys i bølger. Tiranya skrek, for slik kjærlighet hadde hun aldri sett — ikke fra havet, ikke fra mennesket. «Stopp!» ropte hun. «Du vet ikke hva du gir fra deg!» Men han smilte fortsatt, og

lyste sterkere. Celin slo mot vannveggen med nevene, men nå begynte den å løse seg opp. Hun kastet seg frem, nådde ham, og tok hånden hans i sin. I det øyeblikket ble alt stille. Lyset fra hans bryst og hennes gullhjerte blandet seg. To flammer ble én. Og vannet rundt dem ble til ren glød. De fløt i det, stille, uten tid, uten frykt. Hun så ham — ikke som en prins, men som den sjelen hun hadde elsket. Han så henne — ikke som en havfrue, men som lyset som hadde gitt ham liv. Og da alt ble mørkt igjen, var de borte. På stranden lå havet stille. Morgensolen steg sakte, og bølgene slo rolig mot sanden. Folkene som kom ut etter stormen, fant noe de ikke kunne forklare. To skjell, sammenflettet, lå i sanden. Det ene glødet svakt av gull, det andre av sølv. Når man la øret inntil dem, kunne man høre et hjerteslag — ikke ett, men to, i takt. Dypt nede i havet, i en stille grotte av lys, hvilte Celin. Ved siden av henne lå Adrian — men ikke som menneske. Hans hud var blek som månelys, og øynene glitret som sjøen. De pustet sammen, ett pust, én rytme. Havet hadde fått dem — men kjærligheten hadde vunnet. For hver gang en storm stilner, og havet glitrer gyllent i soloppgangen, sier de gamle fiskerne: «Se der — det er Celin og prinsen, som vokter havets hjerte av gull.» Og slik ble havet mildere, som om det selv hadde lært hva kjærlighet betyr. Tiden gikk. År ble til årstider, årstider til minner. Og likevel — hver gang solen sank i havet, glødet vannet gyllent. Som om det i dypet lå et hjerte som aldri sluttet å slå. Folk i kongeriket kalte det den gullende bølgen. Et under. Et tegn. De sa det skjedde bare når havet husket kjærlighet. Fiskerne nikket når de så det. «Der nede,» sa de, «hvilte Celin, havets datter, og prinsen med det modige hjertet. De holdt hverandre fast da verden rev dem fra hverandre — og nå holder havet dem fast for evig.» Men ikke alt ble borte. For hver gang vinden blåste mildt over bølgene, kunne man høre en sang — ikke med ord, men med følelser. Et løfte, båret av vann og lys: «Kjærlighet dør ikke. Den forandrer seg, som havet selv.» Langt nede, under skum og strøm, i en stille hule av korall og lys, hvilte Celin og Adrian. De var ikke mennesker lenger, heller ikke havfolk. De var noe midt imellom — lys, strøm, bølge. Havets sjel og solens varme i ett. Deres hjerter, ett av gull og ett av blod, slo sammen som rytmen i tidevannet. Når månen steg, lyste vannet over dem. Når solen sto opp, danset gullyset gjennom havet som tråder av kjærlighet. Ingen storm kunne nå dem lenger. Ingen frykt, ingen tid. Bare stillhet. Bare fred. En dag, mange år senere, gikk et barn langs stranden. Hun hadde mørkt hår og øyne som glitret som sjø. Hun bøyde seg og plukket opp to skjell som lå sammen i sanden — ett gyllent, ett sølvhvitt. Hun holdt dem mot øret, og hørte et svakt dunk. Et hjerteslag. To hjerteslag. Hun smilte og løp til moren sin. «Mamma! Hør! Skjellene snakker!» Moren lo, men da hun la øret til, ble hun stille. Hun hørte det også. Et slag, mykt som

bølgeklang. «Hva sier de, mamma?» spurte barnet. Moren smilte. «De sier at kjærlighet varer, selv når verden forandrer seg. Og at havet aldri glemmer de som elsker.» Når natten kom, la barnet skjellene på vinduskarmen. Månen skinte over dem, og et svakt lys fylte rommet. Et gyllent pust, varmt og rolig, som om noen hvisket: «Celin ... Adrian ... sammen ... alltid ...» Og bølgene utenfor svarte, mykt og rytmisk: splash ... splash ... splash ... som to hjerter som slo i takt. Fra den dagen ble stranden kalt Havhjertets bukt. Ingen fiskere mistet båtene sine der. Ingen storm varte lenge. For de sa at så lenge kjærligheten mellom Celin og prinsen levde i havet, ville ingen storm vinne. Og hver gang solen gikk ned og vannet glitret i gull, hvisket folk: «Se — havet smiler.» Slik ender historien om Celin – Havets hjerte av gull. Hun som elsket et menneske mer enn havet selv. Han som ga sitt hjerte for kjærligheten. Og havet, som lærte å elske — fordi to sjeler turte å følge lyset, selv i mørket.

av forfatteren - Cato Thorsen

Når man skriver om magi, er det lett å la tankene flyte mot glitrende støv, store illusjoner og øyeblikk der publikum holder pusten. Men Tryllekunstnerens siste tryllestøv ble til på et annet sted – i et rom av minner, av troen på det usette og av vissheten om at noe av oss alltid blir igjen hos dem vi berører. Historien om Victor Lysdal kom til meg som et stille blink fra mørket, som et glimt av en mann som sto bak sceneteppet for siste gang. Han var ikke en bråkete helt, ikke en som krevde applaus; han var en som hadde brukt livet sitt på å gi andre øyeblikk av undring. I Victor fant jeg en påminnelse om at magi ikke handler om triksene vi viser, men om håpet vi vekker i andre. I dette eventyret kaster Victor sitt siste tryllestøv – og i det øyeblikket åpner verden seg. Ikke mot det overnaturlige, men mot det indre: mot minnene, menneskene, og alt lyset vi bærer med oss. På reisen møter han sin gamle læremester, speilbilder av fortiden og sporene av det gode han etterlot i andre. Og kanskje er det slik for oss alle: at når vi tror at vårt siste kapittel er skrevet, finnes det fortsatt et sted hvor alt vi har vært får lov til å glitre videre. Dette er en fortelling om avskjed, men også om tilstedeværelse. Om hvordan vi kan bli værende – i latteren, i minnene, i det som skinner igjen når alt annet blir stille. Jeg håper denne boken får deg til å tro litt mer på det vakre som finnes, både i verden og i deg selv.